FOTBAL

Reflecţii pe marginea unei şedinţe de analiză

METAMORFOZELE POLITEHNICII IAŞI

Prezenţi la şedinţa de analiză a Politehnicii Iaşi, consumată recent în chiar aula mare a Institutului, vom deschide rîndurile prezente cu... sfîrşitul reuniunii amintite, în care — încercînd să sintetizeze noile adevăruri din viaţa echipei — profesorul universitar **ION GRUDU**, vicepreşedintele secţiei de fotbal, afirma:

„Există astăzi la Politehnica o atmosferă de înţelegere şi o unitate de vederi — jucători, antrenori, conducere — incomparabil superioare celora din anii trecuţi. Noii antrenori au realizat, printr-un regim exemplar de muncă şi seriozitate, lucruri solide, pe care înfrîngerea — neaşteptată — din meciul cu Steagul roşu nu le poate diminua. Politehnica Iaşi constituie astăzi o formaţie care practică un fotbal modern, făcînd cinste Institutului nostru, şi în acelaşi timp Iaşului şi Moldovei. Noi sîntem mulţumiţi de rezultatele obţinute, şi această mulţumire este sprijinită de faptul că NOUL CLIMAT DE ACTIVITATE PREZINTĂ TOATE GARANŢIILE SUCCESELOR DIN RETURUL CAMPIONATULUI".

Unde începe prezentul, unde se termină amintirile...

Ce reprezenta „Poli" în urmă cu un an sau doi ştie toată lumea: o echipă „colorată", capabilă de meciuri senzaţionale şi de partide sub orice critică, posedînd jucători de mare rafinament tehnic, dar cel mai adesea comozi, neconectaţi la imperativele ambiţiei şi efortului, o echipă romantică pe care termenul „studenţesc" o caracteriza de minune, vrînd să marcheze penuria veleităţilor.

Cedînd aproape toate punctele în deplasare, unde nu reuşea, de obicei, să înscrie goluri, pierzînd acasă în faţa favoritelor, Politehnica trăia o viaţă grea, aflată sub semnul fricii şi al retrogradării. Meciurile proaste se succedau cu o frecvenţă înspăimîntătoare, toată lumea era nemulţumită, spectatorii îşi luaseră parcă rămas bun de la idolii lor, lăsînd tribunele din Copou pustii şi triste...

Ce reprezintă „Poli" astăzi, la jumătatea campionatului? O echipă matură şi echilibrată, demnă şi constantă, capabilă să înscrie 26 de goluri, între care nu mai puţin de 12 (!) pe terenuri străine, o echipă cu o ambiţie şi o forţă de joc ieşite din comun (în 3 meciuri, „Poli" a obţinut victorii în final, făcînd dovada unor mari resurse), dotată cu un crez tactic — OCUPAREA CENTRULUI TERENULUI CU 4 TEHNICIENI, FORMAŢI DIN ATACANŢI — probîndu-şi virtuţile mai ales la jocurile în deplasare.

În sfîrşit, echipa a devenit conştientă de valoarea ei, abordînd meciurile fără complexe, cu fruntea sus, ignorînd renumele şi calitatea adversarului.

„Şi altădată puteam juca de la egal la egal cu Dinamo sau Steaua, dar o făceam zece minute, o repriză, un meci, dacă vreţi. Băieţii credeau că avem o echipă plafonată, a cărei singură şansă o constituie supravieţuirea în divizie. Toţi cei care erau în jurul nostru întreţineau această atmosferă, pe care abia noul campionat ne-a demonstrat-o falimentară" (CUPERMAN).

Antrenamente şi intransigenţă

Venirea la Iaşi a lui Gil Mărdărescu a coincis cu instaurarea unui regim de muncă asiduă — **„noul antrenor a intuit de minune faptul că noi alcătuiam un lot ale cărui posibilităţi tehnice, fizice şi psihice, nu fuseseră exploatate cu inteligenţă" (Moldoveanu)** —, dublat de o intransigenţă şi o respectare a deciziilor pe care fotbaliştii ieşeni nu le cunoşteau.

În prima săptămînă, întîrzierile au abundat, dar n-au întîrziat nici... sancţiunile, a căror forţă educativă s-a vădit cu timpul, cînd însuşi Moldoveanu, un jucător cu o factură psihică dificilă, greu de abordat, a recunoscut deschis că pedepsele dictate împotriva lui au purtat pecetea justiţiei.

„Ceea ce mi se pare un real succes al noii conduceri a Politehnicii este faptul că antrenorii şi secţia de fotbal au avut o atitudine fermă faţă de jucători, aceştia avînd astăzi deopotrivă obligaţii,

Goool ! Ianul (nr. 3) exultă, în timp ce Moldoveanu, Cuperman, Goilac şi Marica aleargă să-l felicite pe Lupulescu, care... nu se vede în imagine. Politehnica a înscris al doilea gol al meciului cu Steaua, la Bucureşti, dar nu va trece mult şi gazdele vor întoarce rezultatul, graţie... arbitrului Cursaru !

Foto: N. DRAGOŞ

cît şi drepturi" (CAROL IACOB, vicepreşedintele C.J.E.F.S. Iaşi).

Folosind faţă de toţi membrii lotului aceeaşi monedă, neezitînd să-l sacrifice în slujba acestei idei pe cel mai iubit dintre fotbaliştii Iaşului — l-am numit pe Stoicescu, împotriva căruia s-a dictat, fără reticenţe, o suspendare de 3 etape — antrenorii au reuşit să realizeze, într-un interval de timp relativ scurt, O ECHIPĂ ADEVĂRATĂ, cu jucători conştienţi şi disciplinaţi.

Folosind în turul campionatului de 7 ori ACEEAŞI FORMAŢIE, trimiţînd în teren 6 jucători (Romilă, Ianul, Marica, Incze, Cuperman şi Lupulescu) în TOATE cele 15 partide, avînd un schelet de echipă bine conturat, pe care nu s-a sfiit să „grefeze" şi tineri dornici de afirmare (Costaş, Hanceriuc, Dănilă, Mărdărescu), Politehnica a practicat un fotbal modern, condus pe spaţii largi (vezi aprecierile făcute la recenta consfătuire a antrenorilor de divizia A), plasat între limitele fair-play-ului. Demn de subliniat: NICI UN JUCĂTOR AL POLITEHNICII IAŞI NU A FOST ELIMINAT DE PE TEREN ÎN TURUL ACESTUI CAMPIONAT!

„Relaţiile dintre jucătorii noştri s-au îmbunătăţit, ei alcătuind astăzi o veritabilă familie, în care fiecare ştie, cu precizie, ce are de făcut... La început multora li s-a părut exagerată asprimea lui Mărdărescu, dar ea a dat roade. Renunţîndu-se la stagiul de pregătire comună, dinaintea meciurilor, acordîndu-se mai multă libertate jucătorilor, ei au devenit mai disciplinaţi, mai civilizaţi. Acestea sînt înainte de toate marile merite ale lui Mărdărescu şi Avasilichioaie..." (prof. univ. Constantin HUIU).

...Şi totuşi, „Poli" n-are decît 17 puncte!

Într-adevăr, în pofida adevărurilor de mai sus, Politehnica n-are în clasament decît 17 puncte, ceea ce ar trebui să mai ...tempereze, gîndim, elanul antrenorilor, care afirmă că **„avem mari şanse să aducem titlul de campioană la Iaşi"**, cu atît mai mult cu cît — turul susţine această afirmaţie fără putinţă de tăgadă — Politehnica n-a reuşit încă să învingă, fără emoţii, acasă, n-a găsit încă „cheia" apărărilor baricadate.

Este aceasta, neîndoios, un paradox: echipa care întrece la pas, în deplasare, pe Dinamo şi C.F.R. Cluj, dominînd categoric pe F. C. Argeş şi Steaua (în slujba ideii de justiţie, trebuie reamintit că rezultatul meciului cu Steaua a fost viciat de grosolane greşeli de arbitraj), nu izbuteşte să treacă acasă de Steagul roşu şi Progresul!

„Nu, nu este vorba de îngîmfarea jucătorilor. Este vorba de altceva. Cînd am venit la Iaşi, am găsit o echipă cu un potenţial fizic foarte ridicat despre care ştiam că nu poate, totuşi, cîştiga în deplasare... Am făcut o pregătire în consecinţă, şi, iată, tocmai partidele de pe teren propriu ne-au dat mai multă bătaie de cap. Este vina mea. Eu am neglijat pregătirea tactică pentru jocurile de acasă" (MĂRDĂRESCU).

Există, desigur, în sprijin multe argumente, între care primul — auzit de mai multe ori în şedinţa amintită — îl constituie proasta condiţie a gazonului ieşean, net avantaj pentru echipele oaspete, mai puţin tehnice, atrase de „mirajul" punctelor cu orice preţ.

Dar există şi alte explicaţii care indică unele carenţe interioare ale echipei, deşi ea s-a bucurat de toate condiţiile — conducerea clubului şi a secţiei, de la rectorul Politehnicii şi pînă la neobositul secretar, Constantin Birică, sprijină interesele fotbalului cu o fidelitate unică —, deşi a cunoscut o excelentă atmosferă şi o asistenţă tehnică şi medicală pertinente.

Şi pentru că tot sîntem la capitolul asistenţei medicale, să zăbovim o clipă, arătînd că, graţie priceperii dr. Vlad şi Dumitrescu, jucătorii Politehnicii au demonstrat în turul încheiat o excelentă dozare a efortului, nesemnalîndu-se pe parcursul celor 15 etape NICI O ACCIDENTARE! Rara avis...

★

Acestea ar fi, grosso modo, problemele unei echipe altădată modeste, acum aflată în trufaşa luptă pentru titlu, cu şanse pe care numai neofiţii ar fi capabili să le dispreţuiască.

Ar mai rămîne multe de spus, dar spaţiul tipografic e nemilos şi inflexibil. Ar mai fi trebuit amintit faptul că Politehnica va avea în curînd un nou local de club (investiţii — 2 milioane), în care jucătorii se vor putea întreţine cu suporterii, după cum n-ar trebui omis angajamentul conducerii echipei de „a colabora cu restul unităţilor fotbalistice din judeţ". S-ar mai putea scrie multe pe marginea turneului Politehnicii în Africa — turneu care bate la uşă, sau pe marginea zvonului că echipa studenţilor moldoveni va reprezenta fotbalul românesc în viitoarea ediţie a Cupei europene a tîrgurilor...

Consecvenţi, vom încheia aceste rînduri cu... începutul şedinţei de analiză de la Iaşi:

„Să nu uităm că obiectivele echipei noastre, discutate şi stabilite la toate nivelurile, sînt ocuparea unuia din locurile I—VI, promovarea a doi jucători tineri şi susţinerea corespunzătoare a acelora chemaţi la diferitele loturi" (Dorin MACOVEI, secretarul clubului).

Obiective pe măsura echipei. Curajoase şi totuşi echilibrate, raţionale...

Ovidiu IOANIŢOAIA

VEŞTI DE LA MINERUL BAIA MARE

Divizionara B Minerul Baia Mare îşi va relua pregătirile în ziua de 7 ianuarie 1971. Pînă atunci, jucătorii au program de odihnă, marea majoritate a componenţilor formaţiei rămînînd în localitate. Docu a plecat la Bucureşti, unde locuiesc părinţii săi, iar Rosznai se află de cîteva zile la Băile Felix, urmînd un tratament medical.

Antrenorul I. Barta a programat primele antrenamente la Baia Mare; de la 25 ianuarie, întregul lot se va deplasa la staţiunea Izvoarele, pentru o pregătire de două săptămîni.

MIRCEA DRIDEA ÎN ECHIPA ROMÂNIEI DE ŞAH PRIN CORESPONDENŢĂ

Mircea Dridea, maestru al sportului la fotbal, şi unul din bunii noştri jucători de şah, face parte din lotul celor 10 şahişti ploieşteni selecţionaţi în echipa României care, începînd de la 1 ianuarie 1971, va susţine un meci de şah prin corespondenţă cu formaţia Franţei, ce va fi organizat la 100 de mese.

M. BEDROSIAN
corespondent

ACEI OAMENI MINUNAŢI...

ÎNTÎLNIRE CU FOTBALUL OBOREAN DE ALTĂDATĂ

Iniţiativă emoţionantă, întîlnirea fostelor glorii ale Oborului, ajunsă la a doua ediţie, ne-a prilejuit — poate şi numai prin contaminare — o bucurie pură.

Ar fi fost şi foarte greu în mijlocul acestor admirabili bărbaţi, trecuţi deja de... a doua tinereţe, să rămîi impasibil, rece, la bucuria aproape copilărească a tuturor, prilejuită numai de faptul de a fi din nou împreună. Desigur, în cazul în care reporterul ar fi avut vreo douăzeci-treizeci de ani în plus, sentimentul dominant ar fi fost nostalgia, regretul de a fi trecut prea repede acea epocă romantică a fotbalului românesc. Aşa, pe lîngă părerea de rău de a nu fi cunoscut decît din auzite perioada de aur a „acelor oameni minunaţi şi a balonului lor zburător", nu ne-a rămas decît să ne bucurăm, în linişte, de veselia... adolescentină a bătrînilor.

„La anul facem apelul! — îl auzim pe Mircea Cruţescu, unul din marii animatori ai întîlnirii. De data aceasta, a venit numai cine s-a simţit, cu adevărat, legat de tradiţia fotbalistică a Oborului. Noi nu am invitat pe nimeni, dar ne-am aşteptat — şi nu zadarnic, după cum vedeţi — la vreo 50—60 de vechi „sufletişti".

Peste masa întinsă festiv la restaurantul „Mediaş", spre care se îndreaptă, mai cu uimire, mai cu veneraţie, privirile tuturor, încercăm să-i recunoaştem pe cei prezenţi: Costel Rădulescu, cel care a condus, în 1930, la Montevideo, prima expediţie românească la un campionat mondial, Fane Cîrjan, Petre Steinbach, Fane Lucescu, Ozon, P. Bogdan, Rugiubei, fraţii Nicolae şi Mircea Cruţescu, apoi Glony Dumitrescu, Neacşu, Sony Niculescu, G. Simionescu, Răvşescu, Oprişescu, Lulu Mihăilescu, I. Neniţă, Nicolae Florea, A. Creţeanu, S. Petculescu, nume ce nu mai au nevoie de prezentări, şi alţii.

„Peste o oră-două, ne vom simţi, din nou, ca de 20 de ani! — spune nea Fane Cîrjan, antrenorul al cărui „ochi" a văzut multe din gloriile Oborului. Este şi normal: acei ani au fost cei mai frumoşi din toată viaţa! Pentru noi, fotbalul a însemnat altceva... Nu condamn fotbalul actual şi nici pe fotbaliştii de astăzi, dar, pentru noi, fotbalul a avut mai multă poezie. Astăzi, el este, adeseori, mai mult proză.

Acum, aici, ne simţim bine. E ca pe vremuri, cînd „şedinţele" noastre de analiză, după meciuri, se ţineau la Fierea sau la Pîrlogea, „bombe" vestite în tot cartierul. Acolo, între o friptură şi un pahar cu vin, ne certam cu toţii, ne împăcam, căutam cauzele înfrîngerii şi, la sfîrşit, luam angajamente ferme pentru duminica următoare, cînd se întîmpla să... mîncăm iar bătaie!"

Se cîntă „Mulţi ani trăiască", se fac fotografii — Ozon către fostu-i antrenor: **„Nea Fane, ce ne facem, că nu o să se închidă albumul de... nasurile noastre?" — se discută aprins, cu patos, despre goluri, despre „bare", despre ratări... Şi toţi vorbesc de parcă golul acela — „ţii minte, dom'le, cînd ai dat cu capul, portarul lor a ţîşnit, dar eu..." — s-ar fi înscris ieri.**

Glony Dumitrescu îşi aduce aminte şi acum cît s-au amuzat coechipierii cînd a marcat primul (şi... unicul) său gol cu capul: mezinul Titus Ozon (46 ani) şi „decanul" de vîrstă, Nicolae Florea (63 de ani) îşi amintesc cum încerca nea Fane Cîrjan să-i potolească la un joc în care primul făcea tot felul de giumbuşlucuri, iar al doilea îl „ardea" mereu peste picioare... Sony Niculescu nu a uitat, nici pînă azi, cît de amărît a fost pe Fane Cîrjan, în ziua în care acesta, supărat, i-a vorbit de pe bancă numai cu... domnule!

În încheiere, o singură părere de rău, exprimată la unison: aceea de a nu putea da şi azi o mînă de ajutor fotbalului oborean, de „a mai trăi — după cum spunea cineva — încă o dată prin copiii de aici". Căci talente au fost — sute — dintotdeauna, în jurul Halelor...

Dumitru GRAUR

LUCRURI CARE NU SE SPUN ÎN CRONICILE DE FOTBAL...

Cronica unei partide de fotbal nu poate cuprinde, în cele 50—60 de rînduri transmise prin telefon, toate „secretele" luptei din teren... Lunea, cititorul e avid de amănunte tehnice: cine a jucat, cine a marcat, cum a arbitrat X?

Partida mai are, însă, o viaţă a ei intimă, un fior dramatic uneori, pe care spectatorul n-are cum să le ştie. E vorba de aşa-zisele „culise", acele intimităţi la care noi, cei care mergem la vestiare, sîntem martori, vrînd-nevrînd...

Aceste întîmplări nu apar în cronici, dar rămîn încrustate în inimile celor care iubesc fotbalul şi-i cunosc tainele.

Acum, cînd stadioanele stau îngheţate şi pustii, să răsfoim carnetul cu amintiri din acele zile fierbinţi ale campionatului.

PE ARIPILE AMBIŢIEI

...S-a întîmplat la jocul G.F.R. Cluj — Petrolul... Repriza I se încheiase cu scorul de 1—1 şi echipele se odihneau la vestiare. Antrenorul Eugen Iordache, pămîntiu la faţă, nu-şi putea ascunde nemulţumirea. „Să nu credeţi că-mi convine un punct, ca la meciul cu Farul (n.r. jocul cu constănţenii se încheiase cu scorul de 3—3). Azi avem nevoie de două puncte, pricepeţi? Două!".

Deodată s-a ridicat de pe bancă Burlacu. S-a scărpinat în cap, încurcat, apoi şi-a luat inima-n dinţi: — **Maestre, băgaţi-mă pe mine. Am să dau gol! — Tu, fundaş, să dai gol?** sări Iordache. **Lasă-mă-n pace!** Continuă să dea ultimele sfaturi şi deodată i se adresă lui Burlacu: **— Intră, ce mai stai? Să văd şi eu cum dai gol! Că înaintaşii tot nu-l înscriu.**

Repriza secundă începu, dar după trei minute, Eugen Iordache era „groggy". Înscriseseră ploieştenii, luînd avantaj... Dar Burlacu nu se dădea bătut în ruptul capului! După ce a „şarjat" de vreo şase ori, ţîşnind din apărare val-vîrtej spre poarta lui Mişu Ionescu, în min. 68 a egalat, cu un şut formidabil! Apoi, Sorin Bretan a „semnat" victoria gazdelor... La ieşirea din teren, Burlacu s-a aruncat în braţele antrenorului. — **Vă mulţumesc că m-aţi băgat,** a spus el. — **Şi eu îţi mulţumesc că te-ai ţinut de cuvînt!** — a răspuns Eugen Iordache.

DULCEA RĂZBUNARE...

...Meciul Jiul — F. C. Argeş, la Petroşani... Antrenorul Ion Bălănescu intrase în vestiar cu jucătorii mineri. Urma să anunţe formaţia. Se aştepta o partidă grea, mai ales că Titus Ozon, fostul antrenor al Jiului, era acum la „cîrma" Argeşului. „Nea Ion" a tuşit, apoi a zîmbit pe sub mustaţă, şi hîtru, bun de glume cum e de obicei, a aruncat „bomba": **—Băieţi, azi jucăm cu doi „argeşeni" în echipă. — Cine?** a-ntrebat un jucător. — **Eu şi... Ţurcan!**

Ţurcan a ridicat capul, surprins. Nu ştia c-o să intre în formaţie: **— Joc, nea Ioane? Precis? — Precis! — Bine. O să le-arăt eu... ce-au pierdut! Şi „cocorul"** începu să-şi lege şireturile bocancilor...

...În cronica partidei am scris: **„Umbra lui Ţurcan a planat tot timpul ameninţătoare în careul Argeşului".** Iar Vlad şi Olteanu spuneau la sfîrşitul partidei: „Ţurcan ne-a scos sufletul astăzi".

— Ce păcat că nu jucăm în fiecare etapă contra Argeşului — ofta după meci I. Bălănescu.

BALSAMUL...

...Partida U.T.A. — Farul se încheiase de cîteva minute. În maşina lui „Coco" Dumitrescu, mă aflam eu şi antrenorul R. Cosmoc. Nimeni nu scotea o vorbă. „Coco" gonea ca vîntul. Am ajuns ACOLO. S-a deschis o uşă şi o soră ne-a avertizat: — Nu vorbiţi nimic!

...Pe pat se afla portarul Ştefănescu, de la Farul. Îşi revenise din comoţie, dar nu reuşea să scoată nici un cuvînt. Mama lui, auzind de accident la radio, telefonase la stadion şi i se răspunsese, evident, ca să i se alunge neliniştea, că băiatul ei n-a păţit nimic grav. Priveam toţi tăcuţi spre portarul uscăţiv, întins pe pat, cu ochii închişi... După cîteva minute, Ştefănescu a deschis ochii. L-a recunoscut pe Cosmoc. O lacrimă i s-a prelins pe obraz. O lacrimă mare cît suferinţa lui. Apoi, cu un gest abia perceptibil, i-a făcut semn să se apropie. Cosmoc s-a aplecat peste pat. I-a spus ceva şi apoi Ştefănescu a-nchis iarăşi ochii, parcă mai liniştit...

— Ce te-a întrebat? — l-am iscodit pe Cosmoc în maşină.

— Care este rezultatul!

— Şi ce i-ai spus?

— Ce să-i spun? C-am bătut!...

...În ziua aceea, Farul, în zece oameni, cu Antonescu pe post de portar, „încasase" trei goluri la Arad...

George MIHALACHE

Deziderate realiste şi obiective precise

Puncte de vedere

Se pare că actuala vacanţă fotbalistică este — cel puţin pentru unele cluburi — departe de a fi o simplă... vacanţă. În care petrecerile „în sînul familiei" se îmbină cu automulţumirea pentru rezultatele obţinute sau chiar cu uşoara autocritică faţă de cele neobţinute...

Seismele prin care au trecut anumite echipe, prestigiile grav avariate ale altora, pun de astă dată probleme ceva mai serioase, provoacă analize mai adînci şi invită la noi meditaţii, care să nu rămînă în faza simplelor dorinţi, înscrise într-un proces-verbal liniştitor, închis apoi în sertarele formalismului birocratic.

Revelatoare pentru noua mentalitate ce domină acum în fotbalul nostru este atitudinea adoptată de conducerea clubului Dinamo Bucureşti şi a secţiei respective, care, fără să ţină seama că echipa s-a situat pe locul întîi în turul campionatului de toamnă, fără să mai aştepte tradiţionala „şedinţă de analiză" de după vacanţă, a pornit imediat la trasarea unui program ce nu se opreşte numai la consolidarea impusă de returul primăverii, ci merge mai departe, la aşezarea pilonilor puternici ai activităţii de perspectivă.

Într-adevăr, recunoscuta valoare a unor jucători din actualul lot dinamovist a creat mai de mult premise pentru o deplină afirmare nu numai pe plan intern, dar şi pe cel continental (la înălţimea reprezentativei ţării din care aceşti jucători fac parte), unde ei **pot** şi **trebuie** să se impună ca atare şi în diversele competiţii europene intercluburi. Atingerea unui asemenea obiectiv implică o puternică acţiune de sprijinire, printr-o serie de măsuri organizatorice bine studiate, ca şi prin ambiţia — aici pe deplin justificată — de a ieşi din atmosfera călduţă a împăcării cu rezultatele mediocre sau fluctuante, a rămînerii în zodia provizoratului şi a improvizaţiei, în care se mai complac alte conduceri de club, cu respectivele colective de antrenori şi jucători.

Linia intransigenţei trebuie să meargă în bună tovărăşie cu aceea a competenţei, pentru a servi, cu deplină fermitate, ţelurile propuse. Iar unui club atît de puternic ca acela din Şos. Ştefan cel Mare nu i se pot refuza nici mijloacele strict necesare, nici ajutorul destinat a transpune în viaţă acest vast plan de acţiune: tehnicieni hotărîţi, baze corespunzătoare, laboratoare pentru testele psiho-tehnice, cabinet medical, aparate ajutătoare, peliculă pentru filmarea şedinţelor de pregătire şi a jocurilor, dar şi **pepiniera proprie,** în care să se creeze viitoarea generaţie de jucători, cel puţin tot atît de valoroasă — dacă nu şi mai mult — ca aceea de astăzi.

Pentru a se situa la nivelul dorit al fotbalului european — de ce nu şi al celui mondial? — clubul Dinamo şi alături de el altele tot atît de bine dotate (ne gîndim în special la Steaua) trebuie să nu precupeţească nimic din ceea ce marile organizaţii sportive de peste hotare ne oferă ca exemple. Tot atît de necesară este şi organizarea aparatului de propagandă, atît pentru suporterii din ţară, cît şi pentru prezentarea echipei pe meleagurile unde ele vor fi invitate să evolueze: albume, cărţi poştale ilustrate, fanioane, insigne.

Schimbul de experienţă început de Dinamo cu clubul Bologna să fie activizat şi adîncit, ştiindu-se că structura şi temperamentul jucătorilor noştri se apropie mai mult de cele ale italienilor. Dar, să nu ne temem de a face apel şi la metodele de pregătire intensă, sistematică, pe care fotbalul nordicilor (englez, suedez, german) le utilizează de timp îndelungat cu folos.

Aceste gînduri, pe cît de reconfortante, tot pe atîta de încărcate de răspunderile perioadei ce-o parcurge fotbalul nostru, trebuie să ne frămînte în acest sfîrşit de an şi la începutul altuia nou care, sperăm, ne va aduce încoronarea tuturor eforturilor depuse în 1970.

VIRGIL ECONOMU

Tragerea LOTO a Revelionului

Ne aflăm în plină vînzare a biletelor pentru tragerea specială Loto a Revelionului din 1 ianuarie 1971.

La această tragere, în fruntea listei cu premii se situează autoturismele: DACIA 1 300 şi FIAT 850 care se atribuie în număr NELIMITAT, MOSKVICI 408 cu caroserie 412, DACIA 1 100 plus 2 700 lei, SKODA S 100 plus 4 610 lei.

Se mai acordă excursii în ITALIA cu avionul (circa 8 zile) şi excursii în R. D. Germană pe itinerarul: Berlin—Leipzig — Dresda (circa 10 zile), toate în număr NELIMITAT, precum şi numeroase premii în bani.

Premiile vor fi atribuite pe 25 de categorii.

Nu lipsiţi de la tragerea specială Loto a Revelionului, una dintre cele mai mari trageri organizate de Loto-Pronosport.

PREMIILE CONCURSULUI PRONOEXPRES NR. 52 DIN 23 DECEMBRIE 1970:

Extragerea I: Cat. a 2-a: 2,25 variante a 29.628 lei; a 3-a: 3,80 a 17.543 lei; a 4-a: 37,20 a 1.792 lei; a 5-a: 104,70 a 637 lei; a 6-a: 3.389,35 a 40 lei.

REPORT CAT. 1: 577.182 lei.

Extragerea a II-a: Cat. B: 14,05 variante a 4.142 lei; C: 51,20 a 1.137 lei; D: 2.112,85 a 60 lei; E: 121,75 a 200 lei; F: 2.527,10 a 40 lei.

REPORT CAT. A: 102.774 lei.